

"UKRAINIAN LABOR NEWS"
 Published three times a week by the Ukrainian Labor News Ass'n.
 Cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
 Winnipeg, Man.
 Subscription per year \$4.00
 Telephone: J 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"
 газета для робочого людю — виходить три рази на тиждень:
 у вівторок, четвер і суботу.
 Видає Стіваришення "Українських Робітничих Вістей".
 Передплата на рік \$4.00
 Адреса:
 UKRAINIAN LABOR NEWS
 Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada

ДО КОНВЕНЦІЇ МАЙНЕРІВ 18. ДІСТРІКТУ.

Майнери 18. дістрiкту Ю.М.В.А. домагаються скликання спеціальної конвенції. Вісімнадцять локальних юній завилеся за такою конвенцією, але Дістрiктова Екзекутивна Рада відмовилася сповнити їхні домагання.

Як відомо, майнери 18. дістрiкту вишли на страйк, щоб не допустити до обниження їхньої плати по \$1.17 на день. Страйк триває вже три місяці і майнери держаться солідарно. Зате Дістрiктова Екзекутивна Рада, з Шерманом на чолі, захочуться дуже підпоріло. Вона то, між іншим, проголосила, що буде заключати окремі контракти з поодинокими власниками копалень, що й викликало обурення серед рядових юнійних членів і примусило їх домагатися скликання спеціальної конвенції.

Майнери прекрасно розуміють, що заключення окремих контрактів з поодинокими власниками копалень і поворот частини майнерів до праці під час, коли інші мусять продовжувати страйк, викличе деморалізацію в рядках страйкерів і розіве їхню солідарність. І через те страйкуючі майнери, юнійні рядовики бажать на конвенції самі те питання вирішити.

Немає що говорити, що Дістрiктова Екзекутивна Рада не розуміє цієї небезпеки. Вона розуміє її, а проте обстоєє при своєму і до того не хоче скликати спеціальної конвенції. Поведення екзекутиви поставило рядових юнійних членів 18. дістрiкту в таке положення, що вони самі мусять таку конвенцію скликати.

Як видно, то дістрiктовий президент Шерман, котрого вбрано на цю позицію тільки тому, що він вдав тоді представника радикального елемету в юній, представляє собі ніш, що в цій страйку не загаль майнерів, але він сам має найбільше значення. Йому здається, що вислід страйку залежить не від становища майнерів, але від того, що він придумає та скаже.

А що Шерман перестав так думати, як думать майнери, і думає так, як йому казує Луїс, президент цілої Ю.М.В.А., про це він вже дав багато доказів. Тому не дивно, що рядові юнійні членів 18. дістрiкту не мають довіри до Шермана і його прибічників з Дістрiкгової Екзекутивної Ради. Вони знають, що Луїс в найвищому ступенні інтересів організованих майнерів і робітничої справи взагалі. Хто-ж служить Луїсові, той не має на думці інтересів майнерів.

З того, що заявляють в пресі деякі підсудані власниками копалень вугля "експерти" про втрати, які понесли майнери за час страйку, а вісток про потребу забезпечення доставки вугля на аиму, якого через страйк ніхто не добуває, ясно, що власники копалень хотять закінчення страйку. Цю думку підтверджує факт поїздки міністра праці Мордока до Келгари а також і вістка, що Луїс не буде вже посилати фінансової допомоги страйкуючим майнерам.

Роблять, отже, старання, щоб покінчити з страйком. Для того Луїс і Шерман стараються "окремими контрастами" розбити солідарність майнерів, а позбавленням їх і тої дуже мізерної фінансової допомоги, яку посилав страйкерам головний офіс Ю.М.В.А., ослабити їхні матеріальні засоби. В цей спосіб Луїс і його слуга Шерман хотять допомогти власникам копалень притиснути майнерів 18. дістрiкту до стіни і примусити їх згодитися таки на певне обниження плати.

Майнери мусять стересичи протг цюї аради і проти всіх тих хитрощів, які тепер будуть вживатися проти них. Якщо відбудеться конвенція рядових юнійних членів 18. дістрiкту проти вої Шермана, то майнерам придеться обговорювати свої справи осторожно так, щоб Шерман не мав нагоди сказати, що вони змагають до відравання від Ю.М.В.А., тоб-то до сецесії. Коли б йому таку нагоду дали, то Луїс позбавить 18. дістрiкту автономії, як це він зробив з дістрiктами 15, 17, 19, 20, 26, 29 і 30, а наазначити своїх гончих, щоб завідували справами дістрiкту.

На конвенції треба боротися проти зрадливої і нечесної поступовання Шермана і його кліка та проти вої Луїсової машини в Ю.М.В.А., треба висунити положення страйку і подбати про зберження солідарності страйкуючих майнерів, але не треба допустити, щоб Шерман і його кліка мали змогу сповити свої чергі амисли і заздужити собі в Луїса і власників копалень нагороду.

ВІДПЛАЧУЮТЬСЯ ВОСНИМ ВЕТЕРАНАМ.

Коди під час війни капіталістичним суперникам, що воювали за панування над колоніями і право визиску їхніх сиринців та дешевих робочих рабів, за ринки збуту і домінування над світом, потрібно було воювати, аби бились за їхню справу, за їхні інтереси, то тоді заслонялися вони ніби то інтересами країни і кричали на всіх перехрестях до здатних до зброї робітників: ваша країна вас потребує! Це значило — беріть зброю і йдіть на війну боронити свою країну. При цьому обіцяли, що ці поєвяти воєвкі країна ніколи не забуде.

Таке було скрізь, по всіх буржуазних країнах. Таке було і в Канаді. Хто більше таким чином кричав, той уважався більшим патріотом, хоч сам на війну не йшов і стріляного пороху не нюхав.

Минула війна, повернули герої-воєвкі до дому, їх ніби то й привітали, та вже з меншим патріотичним запалом чим тоді, як відправляли їх на фронт. Не дого навіть дала ім їхня країна відпочити, треба було піти назад до роботи. А при роботі капіталісти не питують: герої ти, чи не герої, але останні краплі поту витискають і немлоосердно визискують.

Але є ось державна інституція — почта. Там прийняли до роботи многих ветеранів світової війни. В многих містах, якщо це не-загалом, вони становлять значну більшість почтових робітників. Заробляти там ці ветерани стільки, що заледди вистарчало на вижиття. Але спеціальна комісія, що визначає платню робітникам по державних інституціях, уважала, що їй цього їм за багато і зробила предложения обнижити їм платню. Читачам відомо вже, що це довело до страйку почтових

робітників в більших містах на сході, який правительство намагалося зломити при допомозі скєбів. Страйкерів проголошено прогнанними з роботи. Але очевидно кривда, яку заподіяв почтовикам, з'єднала їм симпатію публічної опінії і це поставило правительство в трохи дурне положення. Щоб з нього вийти, правительство згодилось прийняти страйкерів назад до роботи, прирікаючи при тім, що ніхто з них не буде дискримінований.

Тимчасом в Торонто прогнано з роботи відразу трицять всьомх почтових робітників, і то крзз локальних на війні ветеранів. З приводу цього торонтонські почтові робітники відбули масовий протестний мітинг, на якому з гіркою іронією згадували обіцянки, якими їх годувано під час війни. "Ось як не забуває про нас наша країна!" "Ось за яку те демократію ми воювали!" — говорили вони та вказували на відплату, яку вони дістали за те, що каліками поставили на війні, здоров'я там своє витратили.

Прикра правда, яку ті-ж ветерани могли були передбачити ще тоді, як їх закликали на фронт, коли-б вони були свідомі класового поділу суспільства та свого класового становища. Були-б вони яназі, за що ведуться війни і в чій интересах. Та нехай-б вже хоч тепер гіркий і болючий досвід не оставив їм без доброї науки, то послужать вони добрим приміром для охорони многих жертв грядучої нової війни.

ЗРАЗКИ ШЛЯХЕТСЬКОЇ ЦИВІЛІЗАЦІЇ.

Буржуазна Польща любить похвалятися своєю культурою, особливо в порівнянні з своїм сусідом — "Большевієм". Там у "них" терор "чрезвичайка", а в "нас" тільки безвинна жан-дармерія, що иноді розстріляє кількох селян (звичайно, більшовицьких агітаторів), поліція, що гвалтує і вишає в арештному будинкові (справа Бесара-бової) українських жінок, та ще скромні військово-полеві суди, що після п'ятигодинного слівства розстрілюють 15-літніх хлопчиків (звичайно, комсомольців).

І коли кілька старих наївних буржуазних паціфістів, які ще вірять у "вогники" буржуазної культури, випустили свій гарячий протест проти звірств і знущань рознузданого шляхетського хам'я, елеийний крик обурення почувся одночасно з уст Дашинських, Тугутів, Вітогів, Ходзинських, Корфанти, Грасських і Хлоповських.

Тепер ми маємо новий доказ культурності польсько-буржуазних кол. На вулиці, серед білого дня два невідомі побиди до непристимности секретаря Радянського посольства тов. Казимира Кобецького.

Тут же був поліцей, бляха № 1254, що у відповідь на благання тов. Кобецького обронити, схопив його за руки і тримав, не даючи обронитись від нападку.

Однак, опіка поліції цим не закінчилась. Побитого і скривавленого тов. Кобецького поглигли в комісаріат і там продержали більше 3-ох годин, відмовлявшис звільнити, не зважаючи на те, що він показав їм дипломатичну картку. Більше того: до комісаріату явився слідчий особливо важливих справ Люксембург, відомий провокатор, охранный і шулер, він пробував допитувати тов. Кобецького, не зважаючи на те, що запитувати улівні дипломатичного корпусу дозволяється лише з їх згоди.

ЧИ НА ПРОСТУ ДОРОГУ ВИЙШЛИ ВОНИ?

(Спеціальна кореспонденція до "У.Р.В.")

Урвалосі панам! Навіть пів Ільків, зі своїми чотирма іншими послами-хрунями на останку протестують з приводу гноблення шляхто-ю-панамі українського народу.

Попиц Ільків признається, що весь час ошукували його Поляки. Він, фальшивий посол, той рясифорний Юда зі Східної Галичини, після промови білоруського посла Тарашкевича в польському соїмі, — в якій цей останній заясовує, що Західна Україна і Західна Білорусь прилучились до Польщі силою зброї, що становить Білорусів і Українців там під Польщею пекельне, майж тем як радянська влада найкраще дбає про пиний розвиток української та білоруської культури в Радянській Білорусі та на Радянській Україні, — він на знак протесту з приводу польського гноблення й собі покидає сало засілля у польському парламенті.

Повний крах угодовства польським панам! Навіть найбільші панські даскузи, хрупі-посли з Ільковим

сських робітників і тим самим догоджують світовій буржуазії, яка потерпає від того, що їй для неї час росплати настане.

Через віщо вони пишуть, що на Україні при Радянській Владі, поруч з декретами про українізацію та українізування усіх державних установ — нищиться українська культура?

А пишуть оттакє воїни в надії, що Українці, котрі живуть поза межами Радянської України — особливо ті, що "панують" у Жечипосполатій, їм повірять. Аже про більшовицькі переслідування української культури навіть американська преса пише! Значить — свята правда!

Та всі ті, що пишуть про смертельні гріхи більшовицькі, всі ті, що розводять ангімонію про підступ від українізації, — фактами зі своєї власної діяльності бють на психологію читача.

Обіцяли-ж долларохами Назаруки звільнити від польського ярма Галичину. Назбравши-ж фондів, вони хвостом накрились... І тут більшовицькі винні. Або маємо зразок — Петлюра... Він по згоді з Петрушевичем відстає сичовиків Галичани за ддя оборони Києва, вярдяє під Львів Наддніпрянців, деклямуєчи перед ними на станції Жмеринка слова Гайдлайди з "Гайдамаків" Шевченка про потребу "кари Ляхам і Жидам".

Другий же отаман — Оскілко, трохи піаніше, в Шевченківські Роківини (10 березня 1919 р.) з балюною, в м. Рівні на Волині він і собі завзято вигуккує на "Ляхів", деклямуєчи з Шевченка перед військом та громадянством:

Які-ж наслідки від тих деклямацій? Що потім чинить самі деклямуєчи?

Невдовзі обидва вони майнули до той-ж таки шляхти. Доля до того кпить з отих нічем, що отаман Оскілко у тому-ж таки Рівному на Волині за польські гроші видає тепер українську газету, в якій до поори до часу вихляе шляхту: Поруч з тим Оскілком на спілку з другим отаманом — Біденком керують і "консулятом" У.Н.Р. на Волині: без візи отамана Оскілка не дозволяють польські пани перебувати там ані одному інтелігентові-працьовникові.

"Користь" од кровожадних тих недоречних отаманських промов була лиш та, що відбулися скрізь по Україні жидівські погроми. Навіть у такому невеличкому містїві, як Проскуряв на Поділлі, вимордувано поверх трох тисяч ні в чому неповинних Жидів. Розагітоване українське вієсько розбивало о підлогу та брук вулиці мійських і головні... немовляток... Коли й дали наші отамани комєє каря, то тільки невинувані Жидам.

Львова-ж тоді так і не здохули. Та й кари ляхи ніде не зазнали: бо наші отамани по своїй ідеології були, і є будуть спільниками навіть польських панів.

Такі то факти тієї "последовності" справних Українців, що керували державою! То-ж чи не підступ тоді більшовицький — дбання про українську культуру? А що воно підступ — то наші керовники псового бюрра в Празі отті Шаповали, убиць найбільш ідеюного українського діача — Нероновича, вказуватимуть нам на випущення в "рєход" більшовиками визначних Українців. Такі річчї коїлися...

Та вони помилилися! Комуністична партія в національно-воєвкі питання вєе давно, ще під керовництвом Леніна, взяла правильний курс.

Дарма тут добачає хтось політичну гру між Москвою та Варшавою: чим більше гнобит Варшава Білорусів і Українців, тим більше, мовляв, згаданним націям Москва попукуватиме.

Ні! Взятий радянською владою курс національної політики не може бути змінений! Байдуже чи гнобитме Варшава національні меншости чи й ладіженсью олікуватиметься ними... Навіть хай Польща дасть усі свободи Українцям і Білорусам, роздавши при тім і земельку, наше селянство не

МІЖНАРОДНА КОНФЕРЕНЦІЯ КОМУНІСТОК.

В Москві, 12. липня відбулося урочище відкриття 3-ої Міжнародної Конференції Комуністок.

Засідання відкрила Кляра Цеткіна, котру зустріли бурхливими оваціями. До президії Конференції було вбрано т.т. Кляру Цеткіну, Крупуську, Лїліну та по одній представниці від кожної країни.

По порядку денному конференції стоять доклади — про наслідки та вигляди міжнародного жіночого руху, про роботу міжнародної жіночої спілки на заході, сході та в С.Р.С.Р., про роботу на підприємствах, у професіях та кооперації, і про соціальне виховання.

Від імені Виконкому Комінтерну конференцію вітає т. Бухарін, котрий зазначає, що не можна заковати робітничої класи до того часу, доки не буде заповнана його жабою половою. Конгрес Комінтерну, при розвазанні тих справ, що стояли перед ним, учитував, що до справи про завоювання жіночої пролетаріату треба підійти цілком. В бїжучому році ми наєв десята річниця початку світової війни. Конгрес Комінтерну рішєч організувати в цей день по вєсому світі демонстрації, дубої нагадати жидяцький буржуалізм про той жак, який викликала кривава війна, про все лихо і азиді, в якій кінчула вона пролетаріат.

Ніхто не переживав так глибоко усе-го страхівті війни, як жидка робітниця. Через те вона повинна взяти найактивнішу участь в цих демонстраціях.

Тов. Ніколаєва, в короткій промові пропонує шанувати памьть великого вождя міжнародного пролетаріату Володимир Лїліна Леніна. Всі присутні вєтають зі своїх місць. Оркєстра виконує похоронний марш.

Далі з привітальною промовою виступає т.ка Крупуська. Вона росповідає аудиторії, що відразу притихла й почала лопити кожне слово її, про те, як зустріли Лїліна на першій конференції жінок-комуністок мусульманські жінки. Лїліна зазначає тоді, що коли нас зрозуміли навіть найбільш відсталі й поєвчені верстви трудящих, — це значить, що справа комунаїзму міцна і ми стоїмо на певному шляху.

Наприкінці т.ка Крупуська зазначає, що конференція повинна намітити шляхи спільної боротьби робітниць та робітничь. Наним успіхом і нашою перемовою буде зміцнення звязку між трудящими.

Зворушений делегатки влаштують т.т Крупуської добу о-вацію.

Тов. Лїліна оголошує лист т. Зіновєва, котрий зазначає, що старі повкрючі методи агітації серед жінок нічого серйозного дати не можуть.

Потрібна серйозна комуністична робота. Небезпека полягає в тому, що мільйони трудящих жєнщини не організовані, що на це задання не звертається належної уваги. Треба зрешити цю справу і тоді ми виконаємо одні із заповітів Леніна.

Від імені Профінтерна конференції вітає т. Лозовський, котрий зазначає, що для революційних професієлок справа про втягнення жінок в революційну роботу має величезне значення.

Від імені міжнародного жіночого секретаріату виступає т.ка Кляра Цеткіна, від імені Ц.К.Р.К.П. — т. Петровський. Конференцію вітають також делегатки московських робітниць та селянок, котрі передають конференції червоний прапор.

Тверезість в Саскевані поби- та 34,536 голосами більшости.

РИДЖАЙНА, Саск., 1. серпня. — Повний вислід голосування над привєрненням продажі гарячих паплетків в провінції Саскевані представляє ось так: за тверезість 83,126 голосів; проти тверезості 117,752 голоси.

З 4 округів нема ще офіційних шифр, але це справи вєе не змінить.

Марко Луцькович.
 Позоміє, Рад. Україна,
 16. липня 1924.

"Укр. Роб. Вісти", не одна українська газета в Канаді, що виходить три рази на тиждень. Нехай буде вона в кожній хаті робітника і фермера!